دروگ

جے ایم کوئٹزی۔۔۔۔۔۔۔رجانک: ڈاکٹر رؤف راز

من چہ سان جوان ءِ ترا اے نمدی ءِ نبشتہ کنگ ءَ اوں۔ اے جاگہ ءِ ہوٹل ہے یکّین انت۔ مرچی نیم روچ ءَ من مات ءِ چارگ ءَ شت اوں گرانیں سفرے ات دگ پر شتگ ات۔ نیم کلاک ءِ سفر ات۔ انچو کہ من گمان کتگ ات ہے پیم مات ءِ جاور ات۔ بلکنہ گنتر ات۔ نوں آ بے لٹ ءَ گشت نہ کنت، نوں سک نزور انت

ہسپتال ءَ واتری ءَ پد آ پد انکاں اوں سر کپت نہ کنت۔ ءُ آ صوفہ ءِ سر او پتگ۔ گشتگ ئے کہ نپاداں جہل ءِ چیر گیج ایں بلے نپاد انچش شر کتگ کہ جہل ءِ چیر گیجگ ئے گران انت۔ نپاد گوں تہت ءَ یک انت

مات ءِ درائیں کتاب ءُ کاگد برز ءَ ایر انت کہ جہل ءَ ایر کنگ ءِ وڈ ءَ پیم نیست جہل ءَ مات ایشاں مان اڑیت۔ آلوٹ ایت کہ وتی ٹیبل ءِ گور ءَ بروت بلے شت نہ کنت۔

پابلو نامیں مردے است کہ باگ ءِ چار ءُ گدار ءَ کنت۔ من جست کت کہ مات ءِ گپت ءُ گیر ءَ کئے کنت گڈا گشت ئے کہ مات ایو کہ پنیر ءُ نان ءِ سرا گزران کنت۔ ایشاں چہ ابید ہرچی کہ باگ ءَ در بئیت۔ برہال من گشت کہ چہ میتگ ءَ جنینے پر چہ نیارئے بلئے تئی کار ءُ چلو پگاں کنت گشت ئے کہ من ءَ گوں میتگ ءَ کار نیست۔ گڈا پابلو کجا نشتگ؟ من پُرس ات۔ پابلو ءَ گوں میتگ ءَ سیادی نیست آ منی گور ءَ انت، منی ہساب ءَ انت۔

پابلو آس روک (باورچی) ءَ وپتگ۔ من گندگ ءَ اوں آ گیشتر وھد ءَ ادانہ انت۔ ءُ سکیں سادگ ءُ بے سُدیں مردے۔

من اصل گپ گوں آ ئی ءَ نہ جت۔ منی دل ءَ ات بلے دل پُر کت نہ کت باندا من روئیں گڈا گپ ئے کئیں۔ گوں من سک وش ات بلے دل ءَ زانت ئے کہ من چیا اتکگ اوں۔

چکاں سلام سر کن ءُ وش واب باتے

تئی، جون

-"اماں تئی نند ءُ نیاد ءُ دیمتری روچانی بابت ءَ یک ءُ دو گپ کت کئیں؟" آ ئی ءَ مات کہ مہکم ءُ ڈڈیں کرسی یے سرا نشتگ ات کرسی انچوش جوڑ کتگ ات کہ ہما مہہ جتگیں تہت ءَ ات المّ ءَ ہما واڈہ ءَ شر کتگ ات کہ تہت ئے شر کتگ ات، ھچ ئے نہ گشت، ہاموش ات۔

توزانئے کہ من ءُ ہیلن تئی بابت ءَ چنچک تکانسراں۔ یک وہلے پیسر ابوتگ۔ ءُ تو یک رندے کپتنگ ئے ءُ پدا انچو ش بیت۔ نوں وَ تو ورناہ نبئے ءُ ایو کہ " " ئے پدا انچیں لوگے ءَ نشتگ ئے کہ آئی پد انک برزانت۔۔۔۔

" من ایوک نہ اوں پابلو ہمدانت منی کِرا انت۔ من ہمائیء میار اوں"

من زانیں کہ پابلو تئی کرا انت بلے آ اوست پر کنگی نہ انت۔ ہمار ندی تئی درا اتک، تئی کمکے کت؟ اگاں تو وت ہسپتال ءَ فون مہ کتیں یا فون کت مہ " "کتیں تو زانئے تئی مرچی چی حال بوتگ ات، باریں کجاات ئے

اے دانکانی گشگ ءَ گوں آئی ءَ مرت کہ اچ من رَدی یے بوت۔

" چی بوتگ ات دگہ من کجا بوتگ اتوں ہاکانی چیر ابوتگ اتوں کرم ءُ لوکانی وردءُ وراک بوتگ اتوں۔ تو زانگا ئے۔ " من ءَ چی ءَ سوج کن ئے ؟ "

اماں بے وتیں گپ مہ کن۔ ہیلن ءَ دوا نچیں جاگہ در گیتگ کہ آئی ءَ کرا چہ نزیک انت، تئی چار ءُ گدار اودا شر تر بوت کنت۔ من سدکاں کہ ترا اودا " "لوگی چاگرد دے رسیت۔ من تراشری ءَ سرپد کئیں۔

دو جاگہ انت؟ " دگہ جاگہ چہ تئی مول ءُ مراد ادارہ انت۔ ادارہ ءَ من ءُ لوگی چاگرد دے رسیت۔ "

تو ہر چی گش ئے بگش ئے تو من ءَ ءُ ہیلن ءَ کلاگ زورئے بزور۔ بلے پرے گپ ءَ گو اچن ءُ راستی مَٹ نہ بیت۔۔۔۔ زند ءَ راستی۔

یک رندے تو پیسرا کپتگ ئے۔ آسرا اں تو وت گندگ ءَ ئے، نوں تئی جان نزور انت۔ اے دوریں ہتنگ ءَ پابلو ءَ امیت ءَ نندگ ءَ مطلب چی انت تو ،ہچبر جیڑاتگ۔ ترا چار ءُ گدار ءَ ضلورت انت۔ من ءُ ہیلن تئی چار ءُ گدار ءَ کت مہ کناں مئے دل ءَ چی گوزیت۔ مئے واستہ ہمک شنبہ ہزار میل

ءَ تئی چارگ ءَ ادا آہگ سک گران انت۔

من چہ شما اے رنگیں امیت نہ داراں۔ (من نہ گشیں شما ہمک شنبہ بیاات) وتارا جنجال مکن ات

تو نہ گش ئے بیاات بلے مارا آیگی انت۔ اگاں کسے ءَ کسے ءَ دوستی است گڈا وَ آئی ءَ ہے پیم کنگی انت۔ منی گپ ءَ گوش بدار باندا، یونشی یا پر نیونشی من تو اے جاگہ ءَ یلہ دیاں ءُ ہیلن ءَ گورا نئیس ءَ رواں۔ من تو، تئی ارداں چناں۔ ہر چی کہ تئی دست بوج ءَ چیزاں یک کارٹونے ءَ کناں ءُ اودا سراش کناں۔ من ءُ ہیلن ترا ہما دوئیں جاگہاں کہ من نام گپتگ ات براں پیش داراں یکے انٹابس ءَ انت ءُ دومی گراسی ءَ کہ پسند انت تو بچاراش باریں چی مارئے ؟ تئی سرا زور نہ انت اگں دوئیں جاگہ ترا دوست نہ بوت انت، گڈا تو ہیلن ءَ گورا بدار اراں ماد گہ جاگہے شوہاز بکناں۔ مئے گورا وھد است۔

ماایو کہ ترا اگل ءُ شاداں ءُ وش سلامتی گندگ لوٹاں مئے مقصد ہمیش انت ما وتارا دل جم کنگ لوٹاں نا گہاں گپے بہ بیت کسے گون بہ بیت۔ /کسے تئی گورا بہ بیت ءُ تئی ہیال ءَ بدار ایت۔

من زانیں کہ ترا ادارہ پسند نہ انت۔ بلے زندگیءِ یک انچیں وہدے کیت کہ مارا اوتی پسندءُ آسودگیءِ سرءِ ساٹگءُ آزاتیءِ نیامءَ سمجھوتا کنگ کپ" ایت۔ اِدا ہسپانیہءِ اے میتگءِ تو ہچ وڑا محفوظ نہ ئے، من زانیں کہ تو اے گپءِ رازی نہ بئے بلے تہلیں راستی ہمیش انت۔ تو نا جوڑ بہ بئے جانءِ وش وش مہ بئے۔ تو پدا بکپ ئے ہڑے بیر وشیت، بُتو سے بہ کپے، تئی جند بیران بیت۔ کس سر پد نہ بیت۔

آئیءِ ماتءِ بے کماریءِ گوں دستءِ اشارہءِ اے گپ رد کتءُ نہ منّات۔

اے جاگہءِ کہ منءُ ہیلن سلاہءِ دیگاہاں کو ہنیں ادارہانی ہچ وڑا نہ انت۔ اے گہترءُ شر تر انت۔ جوانیں مردمءُ شریں کاردار انت۔ گران تر انت پمیشکہ اشانی تہا ہچ کمی نیست زر بدئےءُ ہر چی رسیت۔ اگاں زرءِ گپ انت منءُ ہیلن گوں تو مُسادکناں۔ ھودا تئی وتی کوٹی بے بیتءُ کسانکیں پلکے۔ تو ہوٹلءِ اوں شتءُ ورگ وارت کن ئےءُ لوگءِ اوں لوٹارینت کن ئے۔ ہر دو جاگہاں جمنیزیمءُ سوئمنگ پول است۔ طبی امدادءِ آسراتی ہر وھدءِ است۔ اے جاگہ اگاں جنت نہ انت بلے تئی جاوراں چارئے پتو جنت انت۔

منی جاور؟ "ماتءِ درا ہینت۔ تئی دلءِ منی جاور چون انت؟ آئیءِ دست سرینت انت گشت۔ تو زانءِ ہے لوٹ ئے کہ من دپءِ وت بگش ایں۔ تو منی" دپءِ چہ اشک کنگ لوٹ ئے

اؤ، انچوش پہ مٹءُ بدلءِ، پہ ورزشے، منءِ راستینءِ بگش۔

راستیں گپ اش انت کہ تو نوں پیرزال ئے، ترا چارءُ گدارءِ ضلورت انت۔ پابلو وڑیں مردمے تئی چارءُ گدارءِ کت نہ کنت۔

ماتءِ سر سرینتءُ گشت اے راست نہ انت دومیءُ تچکیں گپءِ منءِ بگش۔

تچکیں گپ؟

اؤ۔ تچکیں گپءِ

!دوستیں نرما

آ حقی ایںءُ تچکیں گپ (راستی)ءِ سرا اوشتاتگ آ شریءِ سرا زانتءُ سرپد انت کہ تچکءُ راستیں گپ چی انت۔ اے گپءِ گشگ ارزان نہ انت۔ من زہرءِ پُر اتوں۔ منءِ سک بد آہگءِ ات۔ منءِ ہے ڈبہءِ سرجم کنگءِ آہگ کپت۔ کہ پریشیءِ تئی، منیءُ ہیلنءِ منّت کسءِ گرگی نہ انت۔ کم از کم اے جہانءِ۔۔۔

بلے من ہر چیز کہ انوں نبشتہ کنگءِ اوں، گشت کت نکت کہ گشگ سک گران ات۔ پمن نبو تگیں گپے ات۔

راستیں گپ ایش انت کہ تونوں مِرگ ءَ ئے، راستی ایش انت کہ تئی پادے قبرءِ پادے ڈن ءَ۔ راست ایش انت کہ تو دنیاءِ ساری ءَ بے یار ءُ مدتگارے دیمتر اچد و گنتر بئے۔ تئی سرءِ ہیرءِ لوٹوک روچ پہ روچ کم تران انت۔ حق ءُ راستیں ایش انت کہ اے جیڑہءِ بابت ءَ تو گیش جست ءُ پرس کت نہ کن ئے۔ راست ءُ تچکیں گپ ایش انت کہ تو ہچ وڈا انکار کت نہ کن ئے۔

تو گھڑی ءِ ٹک ٹک ءِ توار ءَ مکرات نہ کن ئے نیکہ موت ءَ انکار کت کن ئے۔ اگاں ملکموت بئیت۔ سرءِ جہل کنگ ءُ پشت ءَ گوں بوہگ ءَ ابید دگہ راہ نیست۔ اؤ کنگ دربرءُ منگ ہیل بکن۔ من وھدے گشیں کہ ہمالوگ کہ تو ہسپانیہ ءَ وتی جندءِ ہاترا بستگ یلہ ئے بدئے، وتی بے کاریں اُرداں چگل بدئے، رازی ببو ءُ ہما ادارہ ءَ برو ہو داہمگ سبا یک نرسے پہ تولبوءِ شر بتے کارایت ءُ ترا نیک دعائی کنت۔ زد مکن۔ گوات مگر۔ دیما آنگر مہ کن۔ بگش شر انت من رازی اوں۔ من تئی گپءِ سر اوں تو ہرچی بگش ئے۔

دو ستگیں نرما! یک وھدے کیت مئے دیم ءَ اوں راستی ایر کنگ بیت۔ حق ءُ دلیں راستی۔ بیا قول ءُ پیمان کناں کہ یک دومی ءَ گوں دروگ نہ بنداں تُری راستی ہمنچو تہل بہ بیت بلے مااش گشاں۔ لبز ہچ شر مہ بنت۔ تہل بہ بنت ءُ ما تہلی ءِ نیمگ ءَ رواں تناوہدی داں چدو تہلی ءَ ہچ پشت مہ کپ ایت کچل ءَ چہ کچل تر۔

تئی عاشقیں جود

جون۔